

архиепископ Јован Шаховској
АПОКАЛИПСА СИТНОГА ГРИЈЕХА (5)

Замислимо овакав примјер из живота: дуван, као биљка, у себи нема никаквог зла (као и златни пијесак, као и памук, из којег се прави новчана банкнота). Кајсија је Божија биљка. Алкохол може да буде веома користан за човјеков организам у одређеним тренуцима и у одређеним дозама,

љубљеним новорођенчетом својим. Душа је новорођенче бесмртности, незаштићено и беспомоћно у условима свијета који нас окружује. Како бисмо ми само требали да привијемо на груди своје, на срце своје - душу своју, како бисмо ми само требали да волимо њу, предначачену за вјечни живот... О, ка-

Замађијани природом никако не могу да увиде смисао речи спасење. Па и кад осете најгорче плодове своје замађијаности, они често лакше разумеју реч самоубиство, него ли реч спасење.

Докле год људи беспомоћну природу сматрају свемоћном, дотле је реч спасење за њих без смисла.

Са оних, пак, који сваки дан гледају и виде очајну немоћ природе саме по себи, спале су мађије. Но у тренутку, када су им спале мађије са душе, они су познали љубав непријатеља од природе, заједничког непријатеља и себе и природе. Зато је реч спасење за њих добила онолики исти значај колико и реч живот.

Да се Христос није показао моћнији од природе, како би он скинуо чини са замађијаних?

свети владика Николај

нимало не противречећи духу, као умјерена количина чаја или кафе. Дрво - материјал из којег се прави намјештај, све је то - Божије... А сада ћемо све то сложимо по следећем реду: у удобној и мекој фотели се разбашкарио човјек, димиња из кубе и свако мало припија кајсијевачу... Може ли човјек у таквом стању да води бесједу о Живом Богу - може ли да се моли Богу Живом? Физички - може, али духовно - не. Зашто не? Па, зато што је тај човјек сада распуштен, зато што је његова душа утонула и у фотелу и у дим цигаре и у кајсијевачу. У тим тренуцима он готово да и нема душе. Он се, као блудни син Јеванђеља, скита "по далеким крајевима". Тако човјек може да изгуби своју душу. Губи је он, заправо, сво вријеме. И добро је - ако је сво вријеме и налази, ако се бори де је не губи, ако трепери над својом душом, као над

ко бисмо требали да ишчеткавамо сваку, чак и најмању флеку са ње!

Показали смо примјер који доказује да је немогуће сачувати душу ако је сластољубљиво окружимо предметима као што су фотелја, цигарете, ракија. Примјер је намјерно сликовит, мада у животу зна да буде и далеко сликовитијих, са још живљим бојама. Али ако узмемо и неки сивљи примјер, са истом том распуштеношћу духа - ништа се промијенити неће; све ће остати у истој тој атмосфери, у којој ће бити мањи гријех ћутати о Христу, него говорити о Њему. То је уједно и одговор - зашто свијет ћути о Христу, зашто ни на улицама, ни у салонима, ни на пријатељским бесједама људи не причају о Спаситељу Васељене, о Једином Оцу свијета, без обзира на мноштво људи који у Њега вјерују.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

НЕДЕЉА О БЛУДНОМ СИНУ
свети апостол Онисим
преподобни Евсевије Пустињак

Лк. 15, 11 - 32, зч. 79; 1Кор. 6, 12 - 20, зач. 135.

игуман Никон (Воробјев)
НЕДЕЉА БЛУДНОГА СИНА

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Света Црква вернике постепено припрема за дане покајања, очишћења од грехова, за дане Великог поста. У прошлу недељу чули сте причу митару и фарисеју, у којој нам је Господ показао како треба да се кајемо и да преклињемо Господа за опроштај грехова. А данас чујемо причу Спаситеља о блудном сину, о томе како Господ прима чак и великог грешника ако он принесе срдечно покајање за своје грехове. «Рече Господ причу ову: „Неки богати човек је имао два сина. И ево, млађи син је молио оца да му дао део имања. Отац није одбио. Издвојио му је део имања. После извесног времена син је узео сву своју имовину и отишао је у «далеку земљу» и тамо је све протраћио живећи блудно.»

Богат човек је Господ. Два сина: старији син је свет Анђела, а млађи је цело човечанство и сваки од нас. Шта се догодило с млађим сином, односно с човечанством? Адам и Ева су после стварања били у рају

заједно са својим Творцем, Богом Оцем, заједно с Анђелима. Али они су згрешили, отпали су од Господа, удаљили су се у «далеку земљу», протраћили све духовно богатство, ум и срце, и веру – све су изврнули. Свако ода нас је постао као Адам и Ева.

Сваки човек има образ Божији, сваки човек добија огромну благодат, велике дарове Божије у Тајни Крштења, али још од детињства, од пелена почињемо да траћемо наслеђе Божије, све више се удаљавајући греховима од Бога «у далеку земљу». Шта је «далека земља»? То је греховно стање, кад је цела душа пуна таквих размишљања, осећања, жеља, речи и дела, који су својствени само ђаволу, који нас удаљују од Господа. И што су грехови тежи, што их је више, тим више се човек удаљује од Бога. Тако се удаљило читаво човечанство, тако се и свако од нас удаљује од Оца Небеског.

Али јеванђељски блудни син је, кад је постао свестан своје духовне нишкости, кад је схватио шта је изгубио, и у каквом ужасном стању

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

се налази, блиском коначној погибељи, како Господ каже, «дошао је себи». Сетио се колико најамника код оца налази свако задовољење, а он овде гине од духовне глади. Устаћу, рече он себи, отићи ћу код оца и рећи ћу му: «Оче, недостојан сам да се назовем сином твојим, али прими ме макар као једног од својих најамника.»

И ево, с овом мишљу је устао и упутио се код свог Оца. И док је био још далеко, Отац као Свевидећи Бог, знајући већ за његово покајање, иде му у сусрет, баца му се око врата, целива га и више не слуша речи сина који говори: «Оче, нисам достојан да се назовем сином твојим.» Он слугама наређује да за сина донесу најбољу одећу, да му дају прстен на руку, да му обују чизме и закољу угојено теле да би се радовали и веселили, јер је овај син био мртав и оживео је, пропадао је и нашао се. И отац је приредио пир и сви су се радовали повратку сина. У овој причи су очигледно приказане речи Господа: «Радост бива на небу због једног грешника који се каје.»

Чије срце неће дотаћи љубав оца, који угледавши из далека свог блудног сина, који је све протраћио, који је потрошио све своје душевне и телесне снаге, трчи му у сусрет, пада око врата, љуби га, васпоставља у некадашњем достојанству, не достојанству најамника, како је син молио, већ у достојанству свог рођеног сина? Ми знамо и за већу љубав од оне о којој говори ова прича. Ми знамо за непојамно, неизрециво, недоступно за разумевање не само људи него и Анђела, милосрђе Божије према палом

људском роду и сваком од нас.

Ми знамо да је Отац Небески на предвечном савету са Својим Јединородним Сином и Духом Светим одлучио да пошаље на земљу, у «далеку земљу» Јединородног Сина Свог Господа Исуса Христа. Сам Господ је отишао у ову «далеку земљу» оставивши небо, живео је као обичан човек. Он је прошао све људске узрасте, немајући грех, подвргавао се разним увредама и прогонима: фарисеји су хулили чак и разна Његова чуда; људи су Га називали ђавоиманим, чаробњаком, који има везу с ђаволом, вређали, прогањали, на крају, испљували, истукли и разапели на Крсту. Све је ово претрпео Син Божји, Јединородни Отац, Творац целог света, Господ, Који је дошао да спаси грешника који је гинуо.

Ево какву љубав према нама показује Господ. Како камено треба да буде људско срце па да не одговори на љубав Божију, да свесно остане у греху, у «далекој земљи», где се Бог вређа кршењем заповести, одбацивањем, одрицањем од Њега?

Како камено треба да буде срце да не омекша, да се не обрати Господу видећи Његову безмерну, непојамну чак и за Анђеле, љубав према човечанству које је пало у нечистоту, које је огрезло у свим пороцима? Чак и највиши Анђели, Херувими и Серафими нису могли да схвате ово милосрђе Божије према човеку, који је отпао од Господа. Нису могли да схвате како Сам Господ прима душу и тело човека како Господ, Творац света, дозвољава да буде вређан, да би спасио људски род који Га је увердио. Али, и Сам Господ је знао да

ће малобројни поверовати у Њега, да ће Га већина одбацивати, да ће Га већина вређати, да ће се окренути од Њега. Па ипак, без обзира на то Господ је дошао на земљу да би спасио људски род. Својом Божанском Крвљу Он омива грехове сваког човека, који поверује у Њега, који Му се обрати с покајањем, као што се обратио и блудни син. Ево какву љубав Господ пружа човеку.

Господ призива све нас: «Ходите код Мене сви уморни, оптерећени греховима, болесни душом и телом, ходите, Ја ћу вас исцелити, одморићу вас у Царству Оца Небеског, где ћете заблистати као сунце, бићете у неизрецивој радости.» «Ходите,» каже Господ.

Зар ћемо одбацивати Реч Божију, зар ћемо остати међу онима, који одбацују Господа, одричу Га се, вређају Га и речима и делима, који више воле да живе у «далекој земљи» и да тамо погину?

Сваки грешан човек има могућност да се врати Небеском Оцу као што се вратио блудни син. Шта је за ово потребно? У причи је речено да је овај блудни син дошао себи, односно да је схватио свој пад, да је схватио у каквом ужасном стању се налази, схватио је да ово стање још није све, да га очекује још већи, гори крај, да га очекује вечна мука после смрти. Да би избегао ове муке сваки човек треба да се освести, треба да анализира свој живот – не само своја дела и речи, већ и све своје помисли, све жеље, сваки покрет своје душе, од великих до малих, треба сам себе да осуди, да схвати у како жалосном моралном стању се налази и да се окрене лицем ка

Господу, да почне да Га преклиње да му Господ опрости сагрешења, да му пође у сусрет као што је кренуо у сусрет блудном сину да би му помогао да увиди и осети тежину својих грехова, да би му дао истинско, од свег срца покајање, плач због својих грехова да би га обукао одећом првосаздане чистоте, да би му дао на руку прстен у знак враћеног достојанства, да би га учинио чедом Својим.

Заиста смо недостојни овога и морали бисмо да преклињемо Господа: «Госпode, нисмо достојни да се назовемо Твојом децом, приборј нас макар најамницима једанаестог сата.» И ево, Света Црква нас речима Самог Господа уверава да ако човек постане свестан својих грехова, ако заплаче пред Господом због своје погибељи, ако буде преклињао Господа као што је преклињао митар и ударао себе у груди: «Боже, милостив буди мени грешному.» Отац Небески га никада неће одбацивати, већ ће му кренути у сусрет, загрлиће га, обући ће га у светлу одећу чистоте, неће га назвати најамником, већ Својим рођеним сином, приредиће пир, вечни пир у Царству Свом. Човек треба да буде духовно мртав да би прошао поред љубави Божије, да не би сам себе пожалио и да не би уложио мали напор покајања ради добијања опроштаја и повратка Очијој љубави, која је увек спремна да нас назове Својим синовима.

Амин.

